

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 724

24.09.2020 г.

Град Ловеч

Окръжен съд – Ловеч

II състав

На 24.09.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА
КРИСТИАН ГЮРЧЕВ

като разгледа докладваното от ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА Въззивно частно гражданско дело № 20204300500465 по описа за 2020 година

съдът за да се произнесе, взе предвид:

Производство по реда на чл.413 от ГПК.

С разпореждане №935/22.06.20 г. постановено по ч.гр.д.№298/20 г. ТРС е отхвърлил молбата на „Теленор България“ЕАД-София за издаване на заповед а изпълнение и изпълнителен лист срещу длъжника Г. П. П. с настоящ адрес в гр.Тетевен за следното вземане:неустойка в размер на 661,87 лв.

Подадена е частна жалба с вх.№2858/14.07.20 г. от „Теленор България“ЕАД-София против Разпореждане № 935 от 22.06.2020 г. по ч.гр.д. № 298/2020 г. по описа на ТРСв частта, с което е отхвърлено заявлението за издаване на заповед за изпълнение за сумата от 351,87 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за мобилни услуги № 619211237 от 27.12.2017 г., изм. с Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги № 014936192 от 01.03.2018 г.

Излага, че със заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в полза на „Теленор България" ЕАД се иска издаване на заповед за изпълнение за сумата от 1359,23 лв., представляваща стойността на потребените мобилни услуги и лизинговите вноски по процесните договори за мобилни услуги и договори за лизинг, както и за сумата от 661,87 лв. - неустойки за предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги, от които 351,87 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за мобилни услуги № 619211237 от 27.12.2017 г., изм. с Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги № 014936192 от 01.03.2018 г. и 310,00 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за мобилни услуги № 617238487 от 08.02.2017г., поел. изм. с Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги № 013567913 от 27.12.2017 г.

Счит, че така постановеното Разпореждане за неправилно, поради противоречие с нормите на материалния закон, процесуалния закон и необоснованост.

Излага, че с обжалваното Разпореждане № 935 от 22.06.2020 г. е постановено издаването на заповед за изпълнение за сумата от за сумата от 1359,23 лв., представляваща стойността на потребените мобилни услуги и лизинговите вноски по процесиите договори за мобилни услуги и договори за лизинг, като е отхвърлено заявлението в частта, с която се иска издаване на заповед за изпълнение за сумата от 661,87 лв. - неустойки за предсрочно прекратяване на договорите за мобилни услуги, от които 351,87 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за мобилни услуги № 619211237 от 27.12.2017 г., изм. с Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги № 014936192 от 01.03.2018 г. и 310,00 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за мобилни услуги № 617238487 от 08.02.2017г., поел. изм. с Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги № 013567913 от 27.12.2017 г.

Твърди, че в мотивите си съдебният състав изтъква, че клаузите, с които са уговорени неустойките (р. 4, т. 4 от Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги № 013567913 от 27.12.2017 г. и р. 4, т. 4 от Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги № 014936192 от 01.03.2018 г.) са неравноправни и водещи до неоснователно обогатяване на заявителя. С настоящата жалба обжалва Разпореждането на съда в частта, в която е отхвърлено заявлението за издаване на заповед за изпълнение за сумата от 351,87 лв. - неустойка, дължима за предсрочното прекратяване на Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги № 014936192 от 01.03.2018 г. на основание р. 4, т. 4 от споразумението и счита така изложените от съда доводи за неправилни, като мотивите за това са следните:

Към депозираното заявление за издаване на заповед за изпълнение са приложени заверени копия от процесните договори, от чието съдържание е видно съдържанието на неустоечните клаузи и начинът на формиране на неустойката - за номер 0897878376 размерът и основанието за начисляване на неустойката са уговорени в р. 4, т. 4 от Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги № 014936192 от 01.03.2018 г.

Сочи, че съгласно посочената клауза в случай на предсрочно (преди 01.03.2020г.) прекратяване на договорите за мобилни услуги по вина или по инициатива на потребителя, последният дължи неустойка в размер на сумата от всички стандартни за абонаментния план месечни такси от прекратяването на договора до края на първоначално предвидения срок на действието му, като така определената неустойка не може да надвишава сумата от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС. Изтъква, че в допълнение абонатът дължи и: 1) част от стойността на ползваните отстъпки от месечните абонаментни такси, съответстваща на оставащия срок от датата на двустранно спиране до края на договора; 2) част от стойността на отстъпките за предоставени на

потребителя устройства, съответстваща на оставащия срок от датата на двустранно спиране до края на договора за мобилни услуги.

Излага, че в съответствие с описания начин на формиране на задълженията за неустойки, размерът на неустойката по договора за предоставяне на услуги чрез номер 0897878376 е 351,87 лв. Сочи, че сумата представлява сбор от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС (37,49 лв. всяка) или 112,47 лв. и с добавена разликата в размер на 161,99 лв. между стандартната цена на мобилно устройство Samsung Galaxy A8 Black без отстъпка съгласно актуалната към 01.03.2018г. ценова листа на оператора и преференциалната му цена, за която е сключен Договор за лизинг от 01.03.2018г., съответстваща на оставащия период до края на първоначално предвидения срок на договора за мобилни услуги.

Твърди, че основният компонент на определената неустойка не може да надвишава сумата от три стандартни месечни абонаментни такси, като неустойката, начислена за неизпълнение на процесния договор, е сбор от два компонента, а именно първият компонент е: три стандартни месечни абонаментни такси без вкл. ДДС - 112,47 лв., което напълно съответства на посоченото в р. 1 от Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиранни услуги № 014936192 от 01.03.2018 г. и договорено между страните. Твърди, че според чл. 228 ал. 1 т. 4 от ЗЕС всеки договор за предоставяне на мобилни услуги следва да има клауза за неустойка, в случай на неизпълнение, а според Тълкувателно решение № 7 от 13.11.2014 г. на ВКС по д. № 7/2013 г., ОСГТК, разрешение, кредиторът по двустранен договор с продължително или периодично изпълнение, каквито са договорите на които молителят основава правата си ще може да търси и неустойката за обезщетяване на вреди поради настъпилото за в бъдеще разваляне (неустойка за развалянето), ако такава неустойка реално е била уговорена.

Сочи, че в допълнение към посоченото се дължи част от стойността на отстъпките за предоставено на потребителя устройство, съответстваща на оставащия срок до края на договора за мобилни услуги - за мобилно устройство Samsung Galaxy A8 Black - 239,40 лв, като такава клауза изрично е договорена в р. IV, т. 4 от процесното допълнително споразумение - именно поради срока, за който са сключени споразуменията за мобилни услуги и следващата от това сигурност за увеличаване имуществото на заявителя за две години напред от датата на сключването им. Излага, че сумата от 239,40 лв. се дължи, тъй като при сключване на договора за мобилни услуги е сключен и договор за лизинг, с който на длъжника е предоставено мобилно устройство Samsung Galaxy A8 Black на преференциална цена.

Изтъква, че посоченото устройство е предложено на преференциална цена на Г.Г. поради изразеното от нея желание да използва мобилните услуги на „Теленор България“ ЕАД и сключването на договор за мобилни услуги. Цитира, че съгласно чл. 21 от Общите условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношенията с потребителите на

мобилни/фиксиращи услуги, Теленор има право да определя отстъпки на база технология, кредитната оценка на потребителя, обем на ползване на услугата, съвместно доброволно ползване на две или повече избрани от потребителя допълващи се услуги, очакван трафик, както и на други основания, определени в индивидуалния договор с потребителя. Соча, че ценовите условия на „Теленор България“ ЕАД са одобрени от Комисията за регулиране на съобщенията, като съответстващи на чл. 216 ЗЕС и поради това следва да се приеме и, че отстъпките са съобразени с търсенето и предлагането при осигуряване на равнопоставеност на потребителите, категориите крайни потребители, обема на трафика и други условия, свързани със свободата на договаряне. Твърдя, че при предсрочно прекратяване на така сключения договор за мобилни услуги не могат да се ползват преференциите, които са предоставени като абонат на оператора е това обосновава и необходимостта от заплащане на пропорционална част от направените отстъпки при закупуване на мобилен апарат, съответстващи на оставащия срок до края на договора.

Цитира, че съобразно практиката на Окръжен съд - Кюстендил (Определение № 278 от 21.04.2020г. по в.ч.гр.д. № 122/2020г., Определение № 279 от 21.04.2020г. по в.ч.гр.д. № 140/2020г.) договорената неустойка се явява компенсаторна. Изтъква, че прекратената правна връзка поради причина, за която длъжникът отговаря обуславя зачетен от правния ред интерес за кредитора да бъде възмезден за вредите от неизпълнението - чл. 88, ал. 1 изр. второ ЗЗД. Счита, че предвидима вреда към момента на сключване на договора при предсрочното му прекратяване е нереализирана печалба от ползването на номера в рамките на уговорения срок и при положение, че за целия срок на действие на договора, операторът би реализирал печалба от месечни абонаментни такси и вероятно суми над техния размер за допълнително потребление, санкцията за неизпълнение на насрещната страна, поради виновното поведение на която договорното правоотношение е било прекратено преди изтичане на уговорения срок, клаузата за заплащане на неустойка до оставащия срок на договора но ненадхвърляща трикратния размер на дължимите стандартни месечни такси, не може да бъде определена, като неравнопоставна или вероятно неравнопоставна. Счита, че самият факт на съразмеряване на дължимата неустойка с размера на стандартния месечен абонамент по договора не следва да се оценява като създаване на задължение за престация от страна на потребителя без наличие на насрещна такава, което да го постави в неравнопоставно положение. Цитира, че така определен, размерът на неустойката кореспондира на нейния характер на отнапред определено обезщетение за вреди, които не трябва да се доказват и не може да се разглежда като израз на несъответствие с присъщите й функции и на длъжника е предоставена законовата възможност да защити интересите си, като подаде пред заповедния съд възражение и в исково производство съдът вече ще разполага с възможността да преценява точно и подробно клаузите от договорите, включително да се произнесе и по тяхната нищожност, но след като е уведомил страните за това.

Подчертава, че към момента на сключване на допълнителното споразумение Г.Г. е имала възможност да се запознае със съдържанието на неустоечната клауза и с начина

на формиране на неустойката в случай на предсрочно прекратяване на сключените договори по вина на потребителя и е разполагала с информация за отстъпката, която се прави от оператора за закупуване на процесното мобилно устройство. Сочи, че в р. 2 от допълнителното споразумение е посочена цената на лизинговата вещ с абонаментен план (710,16 лв.), цената на устройството без абонамент/в брой (1039,90 лв.), както и отстъпката от стандартната цена на устройството (329,74 лв.). Сочи, че в своята съвкупност тези факти доказват, че Г.Г. е информирана за начина на формиране на неустойката, вкл. че същата включва част от стойността на отстъпката на предоставеното устройство, и е приела чрез подписването на договора условията на оператора. Смята за безспорно, че на този етап от производството е, че както „Теленор България“ ЕАД така и длъжникът, спрямо когото е заявено издаване на заповед за изпълнение, са манифестирали двустранно воля за съгласие с процесната клауза и за последиците, които тя предвижда.

С оглед гореизложеното не споделя доводите на съдебния състав за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави. Счита, че разпоредбата на чл. 92, ал. 1 от ЗЗД законодателят е регламентирал възможността страните да обезпечат изпълнението на поетите с договор задължения, като предвидят неустойка, която да послужи за обезщетяване на претърпените от евентуално неизпълнение вреди, без да е нужно същите да се доказват. Сочи, че уговореното в изрични клаузи от индивидуалните договори между страните задължение за неустойка, възникващо при предсрочното им прекратяване поради неизпълнение на паричните задължения на абоната, е съобразено с присъщите на подобна клауза санкционна и обезщетителна функции. Счита, че последната е насочена към компенсиране на претърпените от ищеца вреди за накърнения му интерес под формата на пропуснати ползи от неосъщественото му правно и сигурно очакване на получаване на определени месечни плащания от неизправния абонат на стойност, която е предварително определяема. Изтъква, че от своя страна санкционната функция, присъща на всяка клауза за неустойка, следва да има дисциплиниращо въздействие върху всеки от многобройните индивидуални потребители, с които дружеството-ищец е влязло в облигационни правоотношения.

Цитира, че разпореждането продължава с мотивите, че с уговорената неустойка заявителят ще получи имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил ако договорът не беше прекратен, но същите са в противоречие с описания от заявителя начин на формиране на неустойката и определяне на размера ѝ. Сочи, че след прекратяването на договорите заявителят няма да получи облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил ако договорите не бяха развалени, а напротив, както е описано по-горе, задължението за неустойка включва не повече от три стандартни месечни абонаментни такси без вкл. ДДС и част от стойността на отстъпката за предоставеното на потребителя мобилно устройство.

Също така счита, че от приложените договори се потвърждава гореизложеното съдържание на посочените клаузи, въз основа на които е изчислена претендираната със

заявлението за издаване на заповед за изпълнение неустойка, като размерът на същата е формиран в съответствие с договореното между страните и не нарушава правата на потребителя. В подкрепа на това твърдение се подчертава, че съдържанието на неустоечните клаузи в типовите договорите за предоставяне на мобилни услуги на оператора и начина на формиране на неустойките са съгласувани и утвърдени от Комисията за защита на потребителите, която съблюдава за спазване на правата им, посредством сключването на Спогодба от 11.01.2018 г. между Комисия за защита на потребителите и „Теленор България“ ЕАД по гр.д. № 15539/2014 г. и гр.д. № 16476/2014 г. на СГС.

Сочи, че поради изложените аргументи не може да се стигне безспорно до извода за неравноправност на клаузата за неустойка, уговорена в р. 4, т. 4 от Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги № 014936192 от 01.03.2018 г.

Предвид горното обобщава, че така уговореният между „Теленор България“ ЕАД и Г.Г. начин на формиране и размер на неустойката не е в противоречие с добрите нрави, нито е неравноправна клауза и тя се дължи на договорно основание, което не нарушава правата на потребителите и не води до неравновесие между правата на двете страни по договора.

С оглед на гореизложеното моли съда да отмени Разпореждане № 935/22.06.2020 г., постановено по ч.гр. дело № 298/20 по описа на РС - Тетевен, образувано по заявление на „Теленор България“ ЕАД за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу Г.П.Г. с ЕГН *****, в частта, в която е отхвърлено вземането на заявителя за признаване на дължимостта на сумата от 351,87 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за мобилни услуги № 619211237 от 27.12.2017 г., изм. с Допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги № 014936192 от 01.03.2018 г.

Моли съда да присъди в полза на „Теленор България“ ЕАД сторените за настоящото частно въззивно производство разноси в размер на заплатената държавна такса.

Атакуваното разпореждане е връчено на жалбоподателя на 2.07.20 г., а частната жалба е подадена на 9.07.20 г./п.кл./, поради което се явява допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Настоящата инстанция като съобрази представените по ч.гр.д.№298/20 г. по описа на ТРС писмени доказателства и изложеното в жалбата намира за установено следното:

В РС-Тетевен е подадено е заявление с вх.№2402/19.06.20 г. от „Теленор България“ ЕАД против Г.П.Г. с ЕГН ***** с постоянен и настоящ адрес в гр.Тетевен, ул.“Христо и К.Цанкови“№19 за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение

по чл. 410 от ГПК за вземане, произтичащо от неизпълнени парични задължения по договор за мобилни услуги №617238482/8.02.2017 г. и допълнителни споразумения към него в размер на сумата 2 021,10 лв. в т.9 в от заявлението се конкретизира, че неудовлетворените вземания на заявителя са индивидуализирани по размер и основание в издадени от него пет броя фактури от 2018 г., които обаче не са приложени към заявлението. В т.12 заявителя описва повторно дължимите суми от процесните фактури, като уточнява, че по фактура №7275436745/15.07.18 г. се дължи общо сумата от неизпълнено задължение в размер на 1498,29 лв. с настъпил падеж на 30.07.18 г. включваща неустойка вследствие на предсрочно прекратяване на договори в размер на 661,87 лв. и предсрочно изискуем остатък от неначислени лизингови вноски в общ размер на 836,42 лв. с включен ДДС. Подробно се излагат твърдения за дължимостта на тези неустойки на основание на сключените договорни клаузи, но не се посочва кога са предсрочно прекратени договорите. ТРС е уважил заявлението само досежно сумата от 1359,23 лв главница и законната лихва върху нея, както и разноските по делото, но е отказал издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от отношение на неустойките в общ размер на 661,87 лв. Изготвил е справка по реда на Наредба №14/09 г. и е установил, че длъжникът е променил фамилното си име на Петрова и настоящия си адрес в гр.Тетевен, а именно сега живее на ул.“Вит №12 вх.А ет.1 ап.11.

Настоящата инстанция като съобразява тези данни, намира, че така подадено, заявлението с вх.№2402/19.06.20 г. от „Теленор България“ ЕАД против Г.П.Г. с ЕГН ***** е нередовно и го оставя без движение до посочване от страна на заявителя кога е прекратил предсрочно договорите за мобилни услуги и на кое основание от договорите, уведомен ли е длъжникът и по какъв начин, за да може съдът да прецени дали са настъпили последиците от предсрочното прекратяване, една от които е и процесната неустойка.

Постъпила е молба с вх.№5457/10.09.2020 г. от „Теленор България“ ЕАД, с която той уточнява, че е изпратил покана за доброволно плащане на 16.06.2018 г. до Г.Г. на адреса ѝ за кореспонденция, като счита, че договорът е прекратен предсрочно на 26.06.2018 г, т.е. след изтичане на посочените в същата 10 дни за доброволно плащане. Конкретизира, че са сключени два договора за мобилни услуги от 8.02.2017 г. и от 27.1.2017 г., както и допълнителни споразумения към тях от 27.12.2017 г. и от 1.03.2018 г.. Уточнява също, че договорите за лизинг на двете мобилни устройства не са прекратени и са запазили първоначалния си срок на действие.

Настоящата инстанция, като съобрази представените по делото писмени доказателства и изложеното в заявлението и уточняващата молба, намира, че частната жалба е неоснователна, а атакуваното разпореждане за правилно.

Съгласно чл.12 ал.1 от Общите условия на оператора за договорите за лизинг той има право при неизпълнение на задължение от страна на лизингополучателя в съответствие с разпоредбите на договора, ОУ и разпоредбите на закона с писмено уведомление да се откаже едностранно от изпълнение на задълженията си по договора и ОУ и/или да обяви

месечните вноски за предсрочно изискуеми, както и всички други суми, посочени в договора за лизинг, дължими или платими и/или да поиска връщане на устройството и да удовлетвори вземането си чрез продажба и/или принудително да удовлетвори вземането си от предоставения като обезпечение Запис на заповед. В ал.2 на същия член е посочено, че месечните вноски и другите дължими възнаграждения стават предсрочно изискуеми в случай на прекратяване на договора за предоставяне на мобилни услуги, сключен с лизингодателя, както и в случай на забава в плащане на дължими съгласно тези договори плащания. Съгласно чл.75 от ОУ на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги при неспазване на което и да е задължение по част тринадесета от тези ОУ или в случай, че е налице неизпълнение на някое от другите задължения на потребителя „Теленор България“ ЕАД има право незабавно да ограничи предоставянето на услугите на т.19б и т.19в да прекрати едностранно индивидуалния договор с потребителя или да откаже сключване на нов договор с него. В чл.19б б“в“ от ОУ е посочено, че Теленор има право едностранно да прекрати индивидуален договор, в случай, че потребителят не платил дължими суми, следа изтичане на сроковете за плащане по договора или съответно съгласно ОУ. В случай на предсрочно (преди 01.03.2020г.) прекратяване на договорите за мобилни услуги по вина или по инициатива на потребителя, последният дължи неустойка в размер на сумата от всички стандартни за абонаментния план месечни такси от прекратяването на договора до края на първоначално предвидения срок на действието му, като така определената неустойка не може да надвишава сумата от три стандартни месечни абонаментни такси за номера без вкл. ДДС. Съгласно допълнителното споразумение от 1.03.2018 г.раздел 4 т.4 в случай на прекратяване на договора преди изтичане на срока, посочен в т.2, по вина на потребителя или при нарушения на договора или други документи, свързани с него, в това число и ОУ, абонатът дължи и: 1) неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване до изтичане на уговорения срок, като максималния размер на неустойката не можа да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти, като в допълнение на неустойката по предходното изречение, той дължи и възстановяване на част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове съответстваща на оставащия срок на договора, и б/ в случаите, в които е предоставено устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в този договор или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл, потребителят дължи и такава част от разликата, между стандартната цена на устройството/в брой, без абонамент/, съгласно ценова листа, действащата към момента на сключване на договора, и заплатената от него при предоставянето му/в брой или съветно обща лизингова цена по договора за лизинг/, каквато съответства на оставащия срок на договора.

Към молбата за уточняване на заявлението заявителя прилага и последнапокана за доброволно лащане от 16.06.2018 г, с която длъжникът е поканен да заплати сумата от 522,81лв. за предоставени услуги и неустъка по договори в размер на 661,87 лв, оставащи лизингови вноски -836,42 лв иби общо 2021,10 лв бъдещи задъжения. С

поканата кредитора приканва длъжника да му плати в 10 дневен скрот от датата на писмото, т.е от 16.06.2018 г.

В конкретния случай настоящата инстанция приема, че няма данни кога до длъжника е достигнало волеизявлението на кредитора, че прекратява предсрочно действието на договора за предоставяне на мобилни услуги. Предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл.20а ал.2 от ЗЗД настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки:обективният факт на неплащането респ.неизпълнение на задълженията по договора от страна на длъжника и упражненото от кредитора право да обяви договора за предсрочно изискуем по отношение на оставащите задължения с ненастъпил падеж. В случая се претендира и дължима неустойка вследствие на предсрочното прекратяване на договора за предоставянето на мобилни услуги в размер на сумата 351,87 лв. С оглед събраните по делото доказателства обаче, съдът намира, че не е доказано от страна на кредитора, че договорът е прекратен предсрочно, тъй като няма данни дали отправената на 16.06.2018 г. покана е достигнала до длъжника Г.Г.. Не са изложени и такива твърдения в заявлението, напротив навсякъде Теленор България ЕАД посочва, че договорът е прекратен и всички задължения по него, включително и неустойките са станали изискуеми на датата 26.06.2018 г. т.е. 10 дни след изпращане на поканата, а не след получаването ѝ от длъжника. Няма данни длъжника изобщо да е узнал за предсрочното прекратяване на договора за мобилни услуги, а оттам и за задълженията си към кредитора, включващи и процесната неустойка. Постигнатата в договора предварителна договорка, че при неплащане на задълженията или при други обстоятелства договорът става предсрочно изискуем включително с дължимите неустойки не поражда действие, ако волеизявлението не е достигнало до длъжника. Следователно само на това основание разпореждането, с което е отказано издаване на заповед за изпълнение за сумата от 351,87 лв. дължима неустойка при предсрочно прекратяване на договора е законосъобразно и следва да бъде потвърдено. Не на последно място настоящата инстанция споделя и изводите на първата, че така формирана в случая и надвишаваща главното задължение неустойката е нищожна поради нарушаване на добрите нрави и на основание чл.411 ал.2 т.2 от ГПК.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно разпореждане №935/22.06.2020 г. по ч.гр.д. №298/20 г. на РС-Тетевен в частта, с която е отхвърлена молбата на „Теленор България“ ЕАД-София за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК срещу длъжника Г. П. П. за вземане от 351,87 лв неустойка.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____